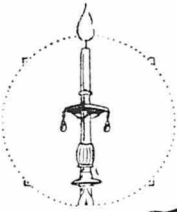

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο Ίανθων Άρκερ, ή γυναίκα του ή Μίνα, ή κορη τους Άγγελ, 18 ετών, κ' ή μικρή φίλη της, ή Λευκή Βάν Έλαιογγ, έγγυησι του σοφού καθηγητού Βάν Έλαιογγ, πηγαίνουν να έπισκεφθούν, στα Κερπάρια, τον περίφημο πύργο του Άρκακουλα, τον πύργο του Καπεταν Βρυκολάκα, που υπήρξε άλλοτε ή φυλακή του τέρατος αυτού. Κάνουν το ταξείδι αυτό για να ξαναθυμηθούν τα παλιά τους, για να θαυμάσουν την άγρια φύση των Κερπαθίων και να δούν τι γίνεται ό τρομερός πύργος, μιά και δεν υπάρχει πια κανένας σχετικός κίνδυνος, μετά την εξόντωση του Καπεταν Βρυκολάκα προ είκοσιετίας. Η Άγγελ κ' ή Λευκή δεν έχουν ιδέα για την παλιή τρομερή περιπέτεια του Άρκερ και την ύπαρξη του Δράκουλα. Σ' ένα ελαχικό σπίτι στα Κερπαθία, που οι ταξειδιάτες μένουν μιά νύχτα, μιά παράξενη γράφα έκοτο έκαστο χρονον, συμβούλευει τον Άρκερ να γυρίσει πίσω. Ο Βρυκολάκας, του λέει, δεν εξοντώθηκε. Ζή ακόμα στον πύργο του πύοντας αιμα... Έχει ρημάξει μιά έπαυλη, την Έπαυλη της Κατάρης, όπως την λέει. Όλοι πέσαναν σ' αυτή μυστηριωδώς. Συγχρόνως μιά νύχτα, ένας τεράστιος μάρμαρος γάτος πηδάει στο δωμάτιο των κοριτσιών κ' εξαφανίζεται κατοπιν παραδόξως. Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της τό φάντασμα της Λουκίας, ή όποια την άπειλει. Την άλλη μέρα της διηγείται πάλιν τερατώδη πράγματα για το Βρυκολάκα μιά χωρική. Ο Βρυκολάκας πήρασε, της λέει, μιά νύχτα σπίτι της, της άρπαξε τό παιδί και της τό έπιασε. Τρελλός άπ' ή λύπη του, ό άντρας της παραφύλαξε το Βρυκολάκα τό μεσάνυχτα στο νεκροτάφειο. Ο Βρυκολάκας παρουσιάζεται έκαστα κ' ό χωρικός τον πυροβολεί...

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

« Πριν ό καταραμένος βρυκολάκας προφτάσει να μ' άγγιξει, τον ξανατροιολόγησα... »

Ούρλιαζε με λύσσα...

Τά χοντρά βόδια, με τά όποια είχα γεμίσει τό τοιφεύι μου, τον χτυπούσανε, φαινόταν, σπά τρανά.

Γιατί δεν ήταν σαν μιά σιατή στιγμή αυτή. Είχε σάρκες και οστά... Τό κατάλαβα αυτό, γιατί μόλις τοούριζα κ' έσκουίζε άγρια, άλωσε τά χέρια τον ίσα στο λαϊμό του...

« Ω, τά χέρια τον!... »

Ήταν κρηά σαν τό χιόνι!... Και τά νύχια του, τά νύχια του ή σαν μουτρά!...

Θά μ' έπαιγε άν δεν έβανα πίσω...

Ριζιχκε τότε σαν όνομο, άγριο και νυχάτο να μού βγάλη τά μάτια. Θά με τρύλωνε, άν δεν τον χτυπούσα στην κοιλιά, με την κνήμη του άλλου μου...

Μούγγουσε γεμάτος θυμό και ξαναζούηζε να με πιάση. Η άνάσα του μούζε σαπίλα τάφου!...

Ο σκοπός του ήταν να με πιάξη, όπως κατάλαβα. Και θά μ' έπαιγε, άν τά πονεμένα του χέρια δεν άγγιζανε τό κορμόνι του φυλαχτού μου...

« Θε μου!... Τό φυλαχτό μου μ' έξωσε... Μόλις ό βρυκολάκας άγγιξε επάνω του, έτριξε άσχημένως τό δόντιο του και ριζιχκε προς τά πίσω... Κατάλαβε πώς δεν μπορούσε να με πιάση στή χέρια του, δεν μπορούσε να μού κόψη κακό κ' αυτό τον εξαργίωσε περισσότερο... »

Η άγνόνια μου κ' ή φρίκη μου τις στιγμές αυτές δεν περιγράφεται...

Τό σκοτάδι ήταν πυκνό. Δεν διέκρινα παρά τη σιλουέττα του καλισμένου αϊτού. Τροιούριζε κοντά μου, όπως ή γάτα τροιούριζε τό ποντίκι... Τά μάτια του, καθός με ζήτηζε, άσφαιρταν. Άπ' τά σφιγμένα του δόντια βγαίνανε φροβερός βλαστήμιες κ' απειλές...

Τι θά γινόταν πια; Άδρασια να χάνω τις δυνάμεις μου. Τοουτοούριζα σαν να είχα πυρετό... Κι' αυτός όλο και βριμάτιζε γύρω μου, με τό βέβημα του καρφωμένου επάνω μου.

Έξωρα ένας πτείνος άκού σπριζε να λαλή κάπου κοντά. Ο βρυκολάκας σιάδηκε, σφάκρησε λίγες στιγμές κ' ότερα μουνομήρισε, κωτάζοντάς με άγρια: «— Σκόλε, θά πεθάνης!... »

Κατάλαβα πώς έφτασε ή τελευταία μου στιγμή. Είχε βρει, φαίνεται, κανένα άλλο τρόπο για

να μού κόψη κακό... Τόν είδα να τρυφούη κοντά στην έκκληρία, έζει που είχε σχιμένα μερικά μεγάλα δαχάρια... Έσκουη να πάη ένα άπό αυτά. Τό αίμο μου πάγωσε. Με την τεραστία δύναμη τον θά μπορούσε να με συντρίψη, να μού σπάση τά κόκαλα, χτυπόντάς με μ' ένα τέτοιου δοκάρι... Δεν έστρεψε να χάνω καρπό. Έβανα τό σταυρό μου, έμπιστεύτηκα τον έαυτό μου στο Θεό κ' άόχησα να τρέξω... Έτρεχα σαν τρελλός, περιμένοντας άπό στιγμή σε στιγμή ν' άκούσω πίσω μου τά βριμάτια του. Μά πράγμα παρόδοξο!... Δεν άκούσα τίποτε... Γιατί δεν με κινήρησε; Τι του συνέβη; Δεν έξω... Ο Θεός μ' έξωσε άπό σίγουρο θάνατο...

Αλλά, κυρία, συνέχισε ή χωρική, μού διηγήθηκε ό δυστυχημένος; ό άντρας μου, όταν γύρισε άπ' τό νεκροτάφειο... Φωνάξτε πια τί νύχτα περάσαμε... Ο φτοχός μου ό άντρας έστεσε στο χρεβάτι με πρη και πυρετό... Είχε ένα παροχρόνισμα στο λαϊμό άπ' τά νύχια του βρυκολάκα και τό τραγορόνισμα αυτό τον έκαιγε σαν φωτιά. Μέρες ολόκληρες χαροπάλευσε. Παραμύλιωσε, έλεγε πράγματα παρόδοξα, φώναζε τους πεθαμένους!... Ένα βράδυ βγήκε όστόσο στον κοντινό βάλτο για κνήγη. Ήταν λίγο καλύτερα. Δεν μπορούσε να άποψηρή πια τό χρεβάτι. Πήρε μαζί τον ένα βουδό του και φύανε μόλις γύρωσε. Θεέ μου, γιατί να τό κόψη αυτό!... Σε μιά—δύο ώρες γύρισε πίσω σαν τρελλός άπ' τον τρούμο του. Είχε δει στο βάλτο τον κατωραμένο βρυκολάκα. Τόν φοβήρασε και τον κινήρησε ός τό σπίτι σχεδόν. Άπ' τη νυχτιά αυτή ό δυστυχός ό άντρας μου χρεβάτιώθηκε, για καλά πια, για να μην ξανασηρωθή. Ο τυχερός τον έκαμψε. Τό άπόστημα του άπ' τό τραγορόνισμα του βρυκολάκα είχε πιαστεί. Παραμύλιωε κ' ή φωνή του ήταν άλλαγμένη, σαν να μην ήταν δική του. Τόν ξαναχτούσαμε πια για να μη μάζ εγνη μέσα στή νύχτα. Κάθε πού σήμανε μεσάνυχτα, τό μάτια του γούρλωναν, γυφίαν άνάποδα. Η άνάσα του γινόταν δύσκολη, σαν γούρνος να τον πιέζε στο στήθος. Η φωνή του βραχνή και γεμάτη άγνόνια. Λεγόνταν και σπασταρούσε στο χρεβάτι του. Κ' όλο φώναζε τά ίδια τρομερά λόγια:

— Νάτος!... Έρχεται... Έρχεται!... Βλέτο τά μάτια του να λαίκουν σαν δύο νεκρικές λαμπάδες!...

Άχ, κυρία!... Είν' αδύνατον να φανταστήτε τί τρομερές νύχτες περάσαμε... Πάνω στο χρεβάτι του, ό άντρας μου νεχορογορούσε. Έξω ούρούλιζαν οι λύκοι και τά τσακάλια. Παράξενια νυχτοπούλια χτυπούσαν τά φτερά τους και σκοούζανε πένθημα πάνω στή στεγή...

Ο δυστυχός ό άντρας μου είχε πιαστεί μ' είχε μαυρίσει σαν τον Κύν. Βγαίναν άφρό άπ' τό στόμα του. Έτριζε τά δόντια του κ' είχε χαρφωμένα τά μάτια του στο παράθυρο... Τι έβλεπε εκεί πέρα; Τι φοβόταν πράγματα άντίκριζαν τό μάτια του; Γιατί να λη έκείνα τά παράξενια λόγια;

— Κλείστε τό τζάμι!... φώναζε και χτυπούσανε. Δεν τον βλέπετε λοιπόν;... Με κνήτάν... Θέλει να με ή μέσα, γυναίκα, ό καταραμένος!...

Μιά νύχτα, ξανατλημένη άπ' τον πόνο μου και την άγνόνια, γονάτισα κάτω και προσευχήθηκα στο Θεό.

— Κύριε!... Κύριε!... Αυτή σου τη δούλη σου... Γιατί δίνεσαι δύναμη στο Σατανά, Κύριε!... Θε; λοιπόν να μάζ άφαινήσεις!... Ρίξε τους κεραυνούς σου και κόψε τον, Παντοδύναμε Θεέ!...

Την ίδια στιγμή ένα γέλιο άκούστηκε άπ' έξω, σαν άπάντησι στην προσευχή μου. Ήταν ένα γέλιο σκληρό, κοροϊδευτικό, άπάνθρωπο, ένα γέλιο γεμάτο άσέβεια, που μού πάγωσε κ' αυτό τό μεδούλι μέσα στα κόκαλα...

Τέλος, κυρία, ό άντρας μου ό δυστυχημένος πέθανε. Ω, πώς σκοούζανε οι λύκοι τη νύχτα

Ένα βράδυ που βγήκε στο βάλτο για κνήγη...

